

บทที่ 4

ผลการศึกษา

ผลการศึกษาแบ่งออกได้เป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 แสดงถึงผลการประเมินค่าประสิทธิภาพเชิงเทคนิคโดยใช้วิธีการวิเคราะห์ล้อมกรอบข้อมูลกรณีระยะที่ผลได้ต่อขนาดคงที่ โดยอาศัยวิธีการใช้ผลผลิต

ส่วนที่ 2 แสดงผลการศึกษาในเรื่องของการวัดความไม่เท่าเทียมทางด้านรายได้ และปัจจัยที่ส่งผลต่อความไม่เท่าเทียมทางด้านรายได้โดยรวมทุกประเทศโดยใช้ดัชนี Theil รวมถึงการเปรียบเทียบความไม่เท่าเทียมทางด้านรายได้ในแต่ละประเทศเมื่อเทียบกับประเทศในกลุ่ม

ส่วนที่ 3 แสดงผลศึกษาเปรียบเทียบระหว่างค่าประสิทธิภาพเชิงเทคนิคและความไม่เท่าเทียมทางด้านรายได้โดยใช้ค่าดัชนี Theil ของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศต่อบุคคล

ตารางที่ 4.1 ค่าสถิติของตัวแปรที่ทำการศึกษาโดยเฉลี่ยในปี พ.ศ. 2534-2549

หน่วย: ล้านเหรียญสหรัฐ

ตัวแปร	GDP per capita	C	I	G	X	M	e	l
ญี่ปุ่น	34,256.59	2,430,812.50	3,630.63	225,597.50	442,375.13	350,055.75	0.96	0.53
สิงคโปร์	22,046.20	36,409.06	11,804.31	15,137.13	131,011.06	126,748.94	0.89	0.55
เกาหลี	11,183.08	270,187.50	3,929.06	115,216.67	158,523.38	151,667.13	0.96	0.47
มาเลเซีย	4,016.68	42,961.63	3,978.25	16,837.23	86,474.81	75,703.44	0.97	0.40
ไทย	2,289.90	79,518.75	4,308.75	24,459.68	65,293.69	67,842.31	0.98	0.55
ฟิลิปปินส์	1,008.34	54,368.75	1,278.00	14,178.69	27,667.37	32,340.19	0.90	0.42
อินโดนีเซีย	1,008.11	124,937.50	1,728.06	35,125.00	56,195.31	42,676.68	0.93	0.46
จีน	943.50	516,531.25	41,923.63	194,044.38	302,089.75	266,970.94	0.97	0.59
เวียดนาม	378.64	20,162.50	1,671.00	7,687.50	13,723.06	16,202.50	0.95	0.50
พม่า	138.12	359,259.57	237.83	14,379.34	1,711.95	1,826.35	0.96	0.48
ค่าเฉลี่ย	7,726.92	393,514.90	7,448.95	66,266.31	128,506.55	113,203.42	0.95	0.49
ค่ามากที่สุด	34,256.59	2,430,812.50	41,923.63	225,597.50	442,375.13	350,055.75	0.98	0.59
ค่าน้อยสุด	138.12	20,162.50	237.83	7,687.50	1,711.95	1,826.35	0.89	0.40

ที่มา: กองทุนการเงินระหว่างประเทศ

จากตารางที่ 4.1 แสดงค่าสถิติโดยเฉลี่ยของตัวแปรต่างๆของแต่ละประเทศที่ทำการศึกษาระหว่างช่วงเวลาปี พ.ศ. 2534-2549 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าประเทศญี่ปุ่นเป็นประเทศที่มีผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศต่อบุคคล (GDP per capita: y) เฉลี่ยสูงสุดโดยมีค่าเท่ากับ 34,256.59 ล้านดอลลาร์สหรัฐ สำหรับประเทศพม่าแสดงค่าเฉลี่ย GDP per capita น้อยที่สุดเพียง 138.12 ล้านดอลลาร์เท่านั้น ส่วนประเทศไทยนั้นมีค่าเฉลี่ย GDP per capita เท่ากับ 2,289.90 ซึ่งมีค่าต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของประเทศทั้งหมด ประเทศญี่ปุ่นยังเป็นประเทศที่มีรายจ่ายในการบริโภคส่วนบุคคล (Private Consumption: C) และการใช้จ่ายของรัฐบาล (Government Expenditure: G) โดยเฉลี่ยมากที่สุด ในขณะที่ประเทศเวียดนามแสดงค่าเฉลี่ยของการใช้จ่ายของรัฐบาลน้อยที่สุด ในส่วนของรายจ่ายเพื่อการลงทุน (Direct Investment in Country: I) นั้นประเทศจีนแสดงค่าเฉลี่ยสูงสุด ในขณะที่ประเทศพม่ามีค่าเฉลี่ยของรายจ่ายเพื่อการลงทุนต่ำที่สุด ประเทศที่มีมูลค่าการส่งออกและนำเข้าโดยเฉลี่ยมากที่สุดได้แก่ประเทศญี่ปุ่น และน้อยที่สุดได้แก่ประเทศพม่า สำหรับประเทศไทยนั้นค่าเฉลี่ยของตัวแปรต่างๆส่วนใหญ่มีค่าต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของกลุ่มแทบทั้งสิ้น ยกเว้นอัตราการจ้างงาน (Employment rate: e) และอัตราการเข้าร่วมกำลังแรงงาน (Labor force participation rate: l) เท่านั้น โดยประเทศไทยเป็นประเทศที่มีอัตราการจ้างงานสูงสุดในช่วงเวลาที่ทำการศึกษาเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศในกลุ่ม ส่วนประเทศที่มีอัตราการเข้าร่วมแรงงานที่สูงที่สุดได้แก่ ประเทศจีนและน้อยที่สุดได้แก่ประเทศมาเลเซีย

4.1 ผลการประเมินค่าประสิทธิภาพเชิงเทคนิค

ประสิทธิภาพเชิงเทคนิคของแต่ละประเทศสามารถคำนวณได้จากอัตราส่วนของระยะทางจากจุดกำเนิดถึงตำแหน่งของข้อมูลค่าสังเกต (observed data) ต่อระยะทางจากจุดกำเนิด (origin) ถึงตำแหน่งที่ถูกฉาย (projected point) บนเส้นพรมแดนของแต่ละประเทศจากรูปที่ 2.3 โดยการหาค่าประสิทธิภาพเชิงเทคนิคของแต่ละประเทศนี้สามารถทำการคำนวณได้จากการแก้ปัญหาโปรแกรมมิ่งเชิงเส้นตรงที่แสดงไว้ในสมการ (2.10) ซึ่งจะต้องทำการคำนวณเพื่อแก้ปัญหาโปรแกรมมิ่งเชิงเส้นตรงทั้งหมดเท่ากับจำนวนของประเทศที่ทำการวิเคราะห์ในแต่ละปี ผลการประเมินค่าประสิทธิภาพเชิงเทคนิค และสัดส่วนเชิงน้ำหนักของการรวมกันเชิงเส้นตรงตั้งแต่ปี พ.ศ. 2534-2549 ของแต่ละประเทศที่ใช้ในการศึกษาสามารถดูได้จากตารางที่ 1 ก ถึง 16 ก ในภาคผนวก ซึ่งในที่นี้จะนำเสนอเฉพาะผลการประเมินค่าประสิทธิภาพเชิงเทคนิคของแต่ละประเทศในช่วงปีการศึกษา พ.ศ. 2534, 2540 และ 2549

ตารางที่ 4.2 ค่าประสิทธิภาพเชิงเทคนิคและสัดส่วนเชิงน้ำหนักของการรวมกันเชิงเส้นตรง จากการวิเคราะห์แบบจำลอง CRTS DEA โดยอาศัยวิธีการใช้ผลผลิตในปี พ.ศ. 2534

ประเทศ	θ	λ_1	λ_2	λ_3	λ_4	λ_5	λ_6	λ_7	λ_8
1) จีน	1.0	1.0	-	-	-	-	-	-	-
2) อินโดนีเซีย	0.992	0.329	-	0.002	-	-	-	0.009	-
3) ญี่ปุ่น	1.0	-	-	1.0	-	-	-	-	-
4) มาเลเซีย	0.914	0.082	-	-	-	-	-	0.476	-
5) พม่า	0.512	-	-	0.001	-	-	-	-	-
6) ฟิลิปปินส์	0.703	0.087	-	0.008	-	-	-	-	-
7) สิงคโปร์	1.0	-	-	-	-	-	-	1.0	-
8) ไทย	0.902	0.181	-	0.007	-	-	-	0.230	-

ที่มา: จากการคำนวณ

ตารางที่ 4.2 แสดงถึงค่าของประสิทธิภาพเชิงเทคนิค (θ) และเวกเตอร์ของค่าคงที่ที่ใช้อธิบายสัดส่วนเชิงน้ำหนักของการรวมกันเชิงเส้นตรง (λ) ที่ถูกคำนวณได้จากการแก้ปัญหาโปรแกรมมิ่งเชิงเส้นตรง ประเทศที่มีการผลิตอยู่บนเส้นพรมแดนจะมีค่าประสิทธิภาพเชิงเทคนิคเท่ากับ 1 ($\theta=1$) ซึ่งจากผลการศึกษาในปี 2534 ได้แก่ประเทศจีน ญี่ปุ่น และสิงคโปร์ ประเทศเหล่านี้แสดงถึงการมีประสิทธิภาพเชิงเทคนิคเกิดขึ้นในการผลิตโดยค่าสัดส่วนเชิงน้ำหนักของการรวมกันเชิงเส้นตรงจะมีค่าเท่ากับ 1 ซึ่งเป็นค่าน้ำหนักของประเทศตนเอง สำหรับประเทศที่มีค่า θ ต่ำที่สุดซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.512 ได้แก่ประเทศพม่า นั้นหมายความว่าในปี พ.ศ. 2534 ประเทศพม่าเป็นไปได้ที่จะสามารถเพิ่มผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศทั้งหมดเท่ากับ 48.8% โดยไม่เปลี่ยนแปลงจำนวนการใช้ปัจจัยการผลิตอันได้แก่รายจ่ายในการบริโภคส่วนบุคคล รายจ่ายเพื่อการลงทุน รายจ่ายของรัฐบาล มูลค่าการส่งออก และมูลค่าการนำเข้า โดยประเทศญี่ปุ่นถูกอ้างอิงได้ว่าเป็นประเทศที่นำมาใช้เปรียบเทียบ (peer) ของประเทศพม่าและมีสัดส่วนเชิงน้ำหนักของการรวมกันเชิงเส้นตรง (λ) เท่ากับ 0.001 ส่วนประเทศไทยนั้นมีค่า θ หรือประสิทธิภาพเชิงเทคนิคเท่ากับ 0.902 นั้นหมายถึงในปี พ.ศ. 2534 ประเทศไทยเป็นไปได้ที่จะสามารถเพิ่มผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศทั้งหมดเท่ากับ 9.8% โดยไม่เปลี่ยนแปลงจำนวนการใช้ปัจจัยการผลิต โดยประเทศที่นำมาใช้เปรียบเทียบ (peer) กับประเทศไทยได้แก่ประเทศจีน ญี่ปุ่น และสิงคโปร์ โดยมีค่า λ เท่ากับ 0.181 0.007 และ 0.230 ตามลำดับดังตารางที่ 4.2

ตารางที่ 4.3 ค่าประสิทธิภาพเชิงเทคนิคและสัดส่วนเชิงน้ำหนักของการรวมกันเชิงเส้นตรง จากการวิเคราะห์แบบจำลอง CRTS DEA โดยอาศัยวิธีการใช้ผลผลิตในปี พ.ศ. 2540

ประเทศ	θ	λ_1	λ_2	λ_3	λ_4	λ_5	λ_6	λ_7	λ_8	λ_9	λ_{10}
1) จีน	0.945	-	-	0.162	0.605	-	-	-	-	-	-
2) อินโดนีเซีย	0.661	-	-	0.057	0.221	-	-	-	-	-	-
3) ญี่ปุ่น	1.0	-	-	1.0	-	-	-	-	-	-	-
4) เกาหลี	1.0	-	-	-	1.0	-	-	-	-	-	-
5) มาเลเซีย	0.574	-	-	-	0.331	-	-	-	-	-	-
6) พม่า	0.526	-	-	0.002	-	-	-	-	-	-	-
7) ฟิลิปปินส์	0.535	-	-	0.023	0.115	-	-	-	-	-	-
8) สิงคโปร์	0.708	-	-	-	0.257	-	-	-	-	-	-
9) ไทย	0.545	-	-	0.021	0.357	-	-	-	-	-	-
10) เวียดนาม	0.543	-	-	0.005	0.051	-	-	-	-	-	-

ที่มา: จากการคำนวณ

ในปี พ.ศ. 2540 นั้นทุกประเทศมีค่าประสิทธิภาพเชิงเทคนิคที่ลดลงเนื่องจากผลของวิกฤตเศรษฐกิจตกต่ำในเอเชีย โดยประเทศที่มีรายได้สูงที่ได้รับผลกระทบมากที่สุดได้แก่ ประเทศสิงคโปร์ซึ่งมีค่าประสิทธิภาพเชิงเทคนิคลดลงจาก 1.0 ในปี 2539 เหลือเพียง 0.708 ในปี 2540 การเกิดวิกฤตเศรษฐกิจเอเชียส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจสิงคโปร์เช่นเดียวกับประเทศอื่นๆทำให้เศรษฐกิจที่เคยขยายตัวในอัตราสูงตกต่ำลงไปมาก นอกจากนี้ยังได้รับผลกระทบจากสงครามอิรักและวิกฤตโรคซาร์ส ซึ่งกระทบอุตสาหกรรมของสิงคโปร์ไปทั่วโดยเฉพาะอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ซึ่งเป็นสินค้าส่งออกที่สำคัญยิ่งทำให้อัตราการเจริญเติบโตของเศรษฐกิจแทบจะไม่มี การเติบโตเลยซึ่งส่งผลกระทบมาจนถึงในช่วงปี พ.ศ. 2546 ส่วนประเทศที่ยังคงมีประสิทธิภาพการผลิตที่คงเดิมได้แก่ประเทศญี่ปุ่นและเกาหลีที่ยังคงมีค่าประสิทธิภาพเชิงเทคนิคเท่ากับ 1.0 แสดงถึงความสามารถในการจัดการนโยบายต่างๆทางด้านรายจ่ายได้ดี สำหรับประเทศจีนนั้นค่าประสิทธิภาพเชิงเทคนิคลดลงจาก 1.0 ในปี 2539 เป็น 0.945 ในปี 2540 (ตารางที่ 6 ก-7 ก ในภาคผนวก ก) เนื่องจากประเทศจีนมีตลาดภายในประเทศที่ใหญ่ การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจส่วนใหญ่มาจากความต้องการภายในประเทศ จึงได้รับผลกระทบจากเศรษฐกิจโลกชะลอตัวน้อยกว่าประเทศอื่น ประเทศที่มีการลดลงของประสิทธิภาพเชิงเทคนิคค่อนข้างมากได้แก่ประเทศในภูมิภาค

ตะวันออกเฉียงใต้ เช่น ประเทศอินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ ไทย และเวียดนาม โดยใน ส่วนของประเทศไทยนั้น ค่าประสิทธิภาพเชิงเทคนิคลดลงจาก 0.920 ในปี 2539 เหลือเพียง 0.545 เท่านั้น (ตารางที่ 6 ก-7 ก ในภาคผนวก ก) สาเหตุเนื่องจากการเกิดปัญหาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ อัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจตกต่ำ หนี้สาธารณะเพิ่มขึ้นมาก การส่งออกและการผลิตเติบโต ช้า นั้นแสดงให้เห็นว่าประเทศต่างๆส่วนใหญ่ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้รวมถึงประเทศไทยยังขาดการจัดการทางด้านรายจ่ายอย่างมีประสิทธิภาพ

ตารางที่ 4.4 ค่าประสิทธิภาพเชิงเทคนิคและสัดส่วนเชิงน้ำหนักของการรวมกันเชิงเส้นตรง จากการ วิเคราะห์แบบจำลอง CRTS DEA โดยอาศัยวิธีการใช้ผลผลิตในปี พ.ศ. 2549

ประเทศ	θ	λ_1	λ_2	λ_3	λ_4	λ_5	λ_6	λ_7	λ_8
1) จีน	1.0	1.0	-	-	-	-	-	-	-
2) อินโดนีเซีย	0.827	0.048	-	0.072	-	-	-	-	-
3) ญี่ปุ่น	1.0	-	-	1.0	-	-	-	-	-
4) เกาหลี	0.972	0.046	-	0.182	-	-	-	-	-
5) มาเลเซีย	0.866	0.051	-	0.006	-	-	-	0.085	-
6) ฟิลิปปินส์	0.717	0.027	-	0.021	-	-	-	-	-
7) สิงคโปร์	1.0	-	-	-	-	-	-	1.0	-
8) ไทย	0.821	0.046	-	0.023	-	-	-	0.224	-

ที่มา: จากการคำนวณ

จากตารางที่ 4.4 แสดงผลการวิเคราะห์ในปี พ.ศ. 2549 พบว่าประเทศจีน ญี่ปุ่น และสิงคโปร์ มีค่าประสิทธิภาพเชิงเทคนิคเท่ากับ 1 ($\theta=1$) นั่นคือประเทศเหล่านี้แสดงถึงการมีประสิทธิภาพเชิงเทคนิคเกิดขึ้นในการผลิต ส่วนประเทศที่มีค่า θ ต่ำที่สุดซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.717 ได้แก่ประเทศฟิลิปปินส์ นั้นหมายความว่าประเทศฟิลิปปินส์เป็นไปได้ที่จะเพิ่มผลิตภัณฑ่มวลรวมในประเทศทั้งหมดเท่ากับ 28.3% โดยไม่เปลี่ยนแปลงจำนวนการใช้ปัจจัยการผลิต โดยประเทศที่นำมาใช้เปรียบเทียบ (peer) กับประเทศฟิลิปปินส์ได้แก่ ประเทศจีนและญี่ปุ่นซึ่งมีสัดส่วนเชิงน้ำหนักของการรวมกันเชิงเส้นตรง (λ) เท่ากับ 0.027 และ 0.021 ตามลำดับ ส่วนประเทศไทยนั้นมีค่า θ เท่ากับ 0.821 นั้นหมายถึงประเทศไทยเป็นไปได้ที่จะสามารถเพิ่มผลิตภัณฑ่มวลรวมในประเทศทั้งหมดเท่ากับ 17.9% โดยไม่เปลี่ยนแปลงจำนวนการใช้ปัจจัยการผลิตโดยประเทศที่นำมาใช้

เปรียบเทียบ (peer) กับประเทศไทยได้แก่ ประเทศจีน ญี่ปุ่น และสิงคโปร์ โดยมีค่า λ เท่ากับ 0.046 0.023 และ 0.224 ตามลำดับดังตารางที่ 4.4

ตารางที่ 4.5 ค่าประสิทธิภาพเชิงเทคนิคโดยเฉลี่ยในช่วงปี พ.ศ. 2534-2549

ปีพ.ศ.	2534-2537 ¹	2538 ²	2539-2545 ³	2546-2548	2549	ค่าเฉลี่ย
1) ญี่ปุ่น	1.000	1.000	1.000	1.000	1.000	1.000
2) จีน	0.999	1.000	0.992	1.000	1.000	0.998
3) สิงคโปร์	1.000	1.000	0.936	0.984	1.000	0.984
4) เกาหลี	n/a	0.956	0.965	0.953	0.972	0.961
5) มาเลเซีย	0.936	0.959	0.928	0.907	0.866	0.919
6) อินโดนีเซีย	0.996	0.874	0.933	0.878	0.827	0.902
7) ไทย	0.927	0.917	0.794	0.819	0.821	0.856
8) ฟิลิปปินส์	0.698	0.671	0.693	0.779	0.717	0.712
9) เวียดนาม	n/a	n/a	0.661	0.671	n/a	0.666
10) พม่า	0.458	0.536	0.499	n/a	n/a	0.498

หมายเหตุ: n/a หมายถึงข้อมูลมีไม่เพียงพอ

จากตารางที่ 4.5 แสดงค่าประสิทธิภาพเชิงเทคนิคโดยเฉลี่ยในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2534-2549 ของประเทศในกลุ่มภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้รวมถึงประเทศจีน เกาหลี และญี่ปุ่น โดยเรียงลำดับจากประเทศที่มีค่าประสิทธิภาพเชิงเทคนิคสูงที่สุดไปจนถึงต่ำที่สุด พบว่าประเทศญี่ปุ่น นอกจากจะเป็นประเทศที่มีผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศต่อบุคคลสูงที่สุดแล้ว ยังมีค่าประสิทธิภาพเชิงเทคนิคโดยเฉลี่ยเท่ากับ 1 แสดงถึงการมีประสิทธิภาพเชิงเทคนิคในการผลิตโดยเฉลี่ยสูงที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศทั้งหมดที่ทำการศึกษานั้นคือประเทศญี่ปุ่นสามารถควบคุมค่าใช้จ่ายในด้านต่างๆอันได้แก่รายจ่ายในการบริโภคส่วนบุคคล รายจ่ายเพื่อการลงทุน รายจ่าย

¹ ค่าประสิทธิภาพเชิงเทคนิคโดยเฉลี่ยในปี พ.ศ. 2534-2537 และปี พ.ศ. 2549 จำนวนมาจาก 8 ประเทศ (สามารถดูประเทศได้จากภาคผนวก)

² ค่าประสิทธิภาพเชิงเทคนิคโดยเฉลี่ยในปี พ.ศ. 2538 และปี พ.ศ. 2546-2548 จำนวนมาจาก 9 ประเทศ (สามารถดูประเทศได้จากภาคผนวก)

³ ค่าประสิทธิภาพเชิงเทคนิคโดยเฉลี่ยในปี พ.ศ. 2539-2545 จำนวนมาจาก 10 ประเทศ

ของรัฐบาล มูลค่าการส่งออก และมูลค่าการนำเข้าได้อย่างเหมาะสม แม้ว่าประเทศญี่ปุ่นจะประสบปัญหาการชะลอตัวของเศรษฐกิจมานานแต่ก็มีแนวโน้มของการฟื้นตัวอย่างต่อเนื่อง โดยในช่วงปีหลังความต้องการบริโภคภายในประเทศนั้นเป็นปัจจัยหลักของการฟื้นตัวทางเศรษฐกิจ จากเดิมที่ส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับส่งออก โดยในช่วงปี พ.ศ. 2546-2547 การบริโภคภายในประเทศที่ขยายตัวมากขึ้นนั้นเกิดจากการใช้จ่ายของภาคครัวเรือนที่เพิ่มสูงขึ้น เช่น ในด้านการคมนาคมขนส่ง การศึกษา และการซื้อสินค้าเทคโนโลยี เป็นต้น การส่งออกและการบริโภคภายในประเทศที่ขยายตัวเพิ่มขึ้นนั้นส่งผลให้ภาคธุรกิจมีผลประกอบการที่ดีขึ้น และยังคงเป็นปัจจัยสำคัญที่ผลักดันให้เศรษฐกิจญี่ปุ่นขยายตัวอย่างต่อเนื่อง ส่วนประเทศพม่าเป็นประเทศที่มีค่าประสิทธิภาพเชิงเทคนิคโดยเฉลี่ยต่ำที่สุดในช่วงเวลาที่ทำการศึกษา นั่นคือมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.498 อาจเนื่องมาจากปัญหาความไม่สงบทางการเมือง ซึ่งทำให้เกิดการคว่ำบาตรทางการค้าของประเทศต่างๆกับประเทศพม่าเช่น มีการห้ามนำเข้าสินค้าจากประเทศพม่า งดความช่วยเหลือทางการเงิน และระงับการให้สิทธิพิเศษทางการค้า เป็นต้น ซึ่งผู้ที่ได้รับผลกระทบมากที่สุดคือ กลุ่มคนงานของสหภาพพม่าที่ได้รับผลกระทบจากการถูกเลิกจ้าง และก่อให้เกิดปัญหาการว่างงานของแรงงานพม่า

ส่วนประเทศจีนนั้นแม้จะเป็นประเทศที่มีผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศต่อคนอยู่ในอันดับที่ 8 ดังตารางที่ 4.1 แต่กลับมีค่าประสิทธิภาพเชิงเทคนิคโดยเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่ 2 เมื่อเทียบกับประเทศในกลุ่มดังตารางที่ 4.5 อาจเนื่องจากประเทศจีนเป็นประเทศใหญ่ มีจำนวนประชากรมากทำให้มีตลาดภายในประเทศที่ใหญ่ การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจส่วนใหญ่จึงมาจากความต้องการภายในประเทศ แต่การส่งออกของประเทศจีนก็ยังคงมีอัตราเพิ่มขึ้นซึ่งก็เป็นผลเสริมต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจด้วยเช่นกัน โดยประเทศจีนยังเป็นประเทศที่ภาคอุตสาหกรรมมีส่วนใน GDP ที่สูงกว่าประเทศกำลังพัฒนาโดยทั่วไปอีกด้วย

ประเทศที่มีค่าประสิทธิภาพเชิงเทคนิคโดยเฉลี่ยอยู่ในอันดับที่ 3 คือประเทศสิงคโปร์ซึ่งก็เป็นอีกประเทศที่มีรายได้สูงเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศในกลุ่ม โดยภาคการผลิต การเงิน และการค้ามีส่วนสนับสนุนต่อการขยายตัวทางเศรษฐกิจของประเทศสิงคโปร์อย่างมาก ทั้งนี้ประเทศสิงคโปร์ยังเป็นศูนย์กลางการค้าน้ำมันของภูมิภาค ทำให้การเพิ่มขึ้นของราคาน้ำมันโลกไม่ส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจโตของเศรษฐกิจ แม้ประเทศสิงคโปร์จะต้องเผชิญกับปัญหาสำคัญได้แก่ การแข่งขันจากประเทศในภูมิภาค การมีประชากรสูงอายุจำนวนเพิ่มขึ้นในขณะที่อัตราการเกิดของประชากรลดลง และการปรับโครงสร้างในภาคการผลิตซึ่งเน้นการผลิตเพื่อการส่งออก แต่ประเทศสิงคโปร์เป็นประเทศที่มีสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการลงทุนและจัดตั้งธุรกิจสูงที่สุด และยังเป็นประเทศที่มีศักยภาพการแข่งขันทางเศรษฐกิจสูงเมื่อประเมินจากปัจจัย 4 ด้านได้แก่

ประสิทธิภาพของภาครัฐบาล ประสิทธิภาพของภาคเอกชน สภาวะทางเศรษฐกิจ และโครงสร้างพื้นฐาน เป็นต้น

ส่วนประเทศไทยนั้นมีความมีประสิทธิภาพเชิงเทคนิคโดยเฉลี่ยอยู่ในอันดับที่ 7 ดังตารางที่ 4.5 และมีค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศต่อบุคคลอยู่ในอันดับ 5 ดังตารางที่ 4.1 ในช่วงปี 2534-2549 ประเทศไทยมีประสิทธิภาพเชิงเทคนิคโดยเฉลี่ยเท่ากับ 0.856 โดยค่าประสิทธิภาพเชิงเทคนิคโดยเฉลี่ยของประเทศไทยนั้นมีค่าลดลงเรื่อยๆจากปี พ.ศ. 2534 โดยเฉพาะในช่วงปี 2539-2545 นั้นเหลือเพียง 0.794 เท่านั้นเนื่องจากเป็นช่วงที่เกิดวิกฤตเศรษฐกิจในช่วงปี 2540-2541 ส่งผลให้อัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจตกต่ำ เกิดปัญหาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ หนี้สาธารณะเพิ่มขึ้นมาก การส่งออกและการผลิตเติบโตช้า แต่การเปิดประเทศก็ยังคงสูงอยู่ โดยประเทศไทยมีโครงสร้าง GDP อยู่ในภาคอุตสาหกรรมเป็นเปอร์เซ็นต์ที่สูงกว่าภาคเกษตรกรรม แต่เมื่อมองในด้านโครงสร้างการจ้างงานของประเทศไทยส่วนใหญ่ก็ยังอยู่ในภาคเกษตรกรรม และมีภาคการส่งออกเป็นภาคที่สำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจ แต่ประเทศไทยนั้นเป็นประเทศเล็ก จึงมีความสำคัญน้อยในตลาดโลก และยังมีค่าสำคัญน้อยมากต่อประเทศพัฒนาแล้วที่เป็นคู่ค้าสำคัญของไทย

ตารางที่ 4.6 ค่าความหย่อนยานทางด้านปัจจัยการผลิต (Input slack) จากการวิเคราะห์แบบจำลอง CRTS DEA โดยอาศัยวิธีการใช้ผลผลิตโดยเฉลี่ยในปี พ.ศ. 2534-2549

หน่วย: ล้านเหรียญสหรัฐ

ประเทศ	<i>C</i>	<i>I</i>	<i>G</i>	<i>X</i>	<i>M</i>
จีน	0.00	3,078.15	3,309.77	2,031.98	779.17
อินโดนีเซีย	0.00	508.45	7,319.95	5,444.44	3,005.59
ญี่ปุ่น	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
เกาหลี	0.00	0.00	43,954.50	40,599.95	43,440.18
มาเลเซีย	0.00	686.01	1,321.64	35,187.99	28,979.20
พม่า	216,497.04	219.90	13,740.40	12.30	789.57
ฟิลิปปินส์	0.00	61.13	3,557.15	7,088.04	14,669.17
สิงคโปร์	0.00	4,242.00	982.77	36,616.49	35,599.77
ไทย	0.00	909.97	2,929.80	18,457.12	25,969.43
เวียดนาม	0.00	296.18	1,398.01	3,308.63	7,761.46

ที่มา: จากการคำนวณ

ค่าความหย่อนยานทางด้านผลผลิตและปัจจัยการผลิตเป็นการแสดงให้เห็นว่า ตำแหน่งที่ถูกฉายบนเส้นพรมแดนของประเทศที่มีปัญหาความหย่อนยานทางด้านผลผลิตจะไม่ใช่ตำแหน่งที่แสดงถึงประสิทธิภาพ เนื่องจากผลผลิตสามารถถูกทำให้เพิ่มขึ้นได้โดยใช้ปัจจัยการผลิตในปริมาณเท่าเดิม ส่วนปัญหาความหย่อนยานทางด้านปัจจัยการผลิตนั้นแสดงให้เห็นว่าปัจจัยการผลิตสามารถลดลงได้โดยที่ปริมาณผลผลิตไม่เปลี่ยนแปลง ซึ่งจากการศึกษาในครั้งนี้จะแสดงให้เห็นว่าประเทศต่าง ๆ นั้นสามารถลดค่าใช้จ่ายในด้านต่างๆ เช่น รายจ่ายในการบริโภคส่วนบุคคล รายจ่ายเพื่อการลงทุน รายจ่ายของรัฐบาล มูลค่าการส่งออก และมูลค่าการนำเข้าได้เป็นจำนวนเท่าไรโดยได้ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศคงเดิม จากผลการศึกษาดังตารางที่ 4.6 พบว่า ประเทศจีนมีค่าความหย่อนยานทางด้านปัจจัยการผลิต (input slack) ของรายจ่ายของรัฐบาล (G) มากที่สุด และรองลงมาในรายจ่ายเพื่อการลงทุน (I) นั่นคือในช่วงปี 2534-2549 ประเทศจีนสามารถลดรายจ่ายของรัฐบาล และรายจ่ายเพื่อการลงทุนโดยเฉลี่ยเท่ากับ 3,309.77 และ 3,078.15 ล้านดอลลาร์สหรัฐตามลำดับ โดยที่ได้ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศคงเดิม ส่วนประเทศอินโดนีเซียมีค่าความหย่อนยานทางด้านปัจจัยการผลิต (input slack) ของรายจ่ายของรัฐบาล (G) มากที่สุดเท่ากับ 7,319.95 และเท่ากับ 5,444.44 ในมูลค่าการส่งออก (X) ส่วนประเทศญี่ปุ่นเป็นประเทศที่มีค่าประสิทธิภาพเชิงเทคนิคเท่ากับ 1 เมื่อเปรียบเทียบกับประเทศทั้งหมดที่ทำการศึกษานั้นหมายถึงทำการผลิตอยู่บนเส้นพรมแดน จึงไม่เกิดปัญหาความหย่อนยานทั้งทางด้านผลผลิตและปัจจัยการผลิต ประเทศส่วนใหญ่ในช่วงเวลาที่ทำการศึกษานั้นไม่เกิดปัญหาความหย่อนยานของรายจ่ายในการบริโภคส่วนบุคคล (C) ยกเว้นประเทศพม่าซึ่งเกิดปัญหานี้มากที่สุดเมื่อเทียบกับปัจจัยทางด้านอื่นๆ ซึ่งประเทศส่วนใหญ่ที่ทำการศึกษามีค่า input slack ของมูลค่าการส่งออกและมูลค่าการนำเข้ามากที่สุด ยกเว้นประเทศจีนและอินโดนีเซียที่มีค่า input slack ของรายจ่ายรัฐบาลสูงที่สุด

ในช่วงปี พ.ศ. 2534-2549 ประเทศไทยมีค่า input slack ของมูลค่าการนำเข้า (M) สูงที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 25,969.43 นั่นคือประเทศไทยยังสามารถลดมูลค่าการนำเข้า (M) ได้เท่ากับ 25,969.43 ล้านดอลลาร์สหรัฐ และสามารถลดรายจ่ายเพื่อการลงทุน (I) ได้เท่ากับ 909.97 ล้านดอลลาร์สหรัฐ รายจ่ายของรัฐบาล (G) เท่ากับ 2,929.80 ล้านดอลลาร์สหรัฐและ มูลค่าการส่งออก (X) เท่ากับ 18,457.12 โดยยังคงสามารถได้ผลผลิตหรือผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศคงเดิมดังตารางที่ 4.7 ส่วนค่า input slack โดยเฉลี่ยในแต่ละช่วงเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2534-2549 ของทุกประเทศนั้นสามารถดูได้จากตารางที่ 17 ก ในภาคผนวก ก

ตารางที่ 4.7 ค่า Input slack ของการวิเคราะห์แบบจำลอง CRTS DEA โดยอาศัยวิธีการใช้ผลผลิตของประเทศไทยโดยเฉลี่ยในปี พ.ศ. 2534-2549

หน่วย: ล้านเหรียญสหรัฐ

ปี พ.ศ.	θ	C	I	G	X	M
2534-2537	0.927	0.00	200.12	3,626.06	10,256.40	2,1741.29
2538-2541	0.797	0.00	2,101.19	8,093.16	9,000.78	18,109.13
2542-2545	0.823	0.00	395.31	0.00	28,136.40	27,752.82
2546-2549	0.820	0.00	943.28	0.00	26,434.90	36,274.48
ค่าเฉลี่ย	0.842	0.00	909.97	2,929.80	18,457.12	25,969.43

ที่มา: จากการคำนวณ

4.2 ผลการศึกษาในเรื่องการวัดความไม่เท่าเทียมทางด้านรายได้โดยใช้ดัชนี Theil

ค่าดัชนี Theil ของความไม่เท่าเทียมกันของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศต่อบุคคลนั้นสามารถแยกตัวประกอบออกเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อรายได้สามองค์ประกอบอันได้แก่ ผลกระทบการผลิตต่อแรงงาน อัตราการจ้างงาน และอัตราการเข้าร่วมกำลังแรงงาน โดยค่าดัชนี Theil ที่มีค่าเข้าใกล้ศูนย์หมายถึงการมีความไม่เท่าเทียมทางด้านรายได้ลดลงหรือมีการกระจายรายได้ดีขึ้นและค่าดัชนี Theil ที่มีค่าเข้าใกล้ 1 แสดงถึงการมีการกระจายรายได้ที่แย่ลง

4.2.1 ผลการคำนวณค่าดัชนี Theil โดยรวมทุกประเทศ

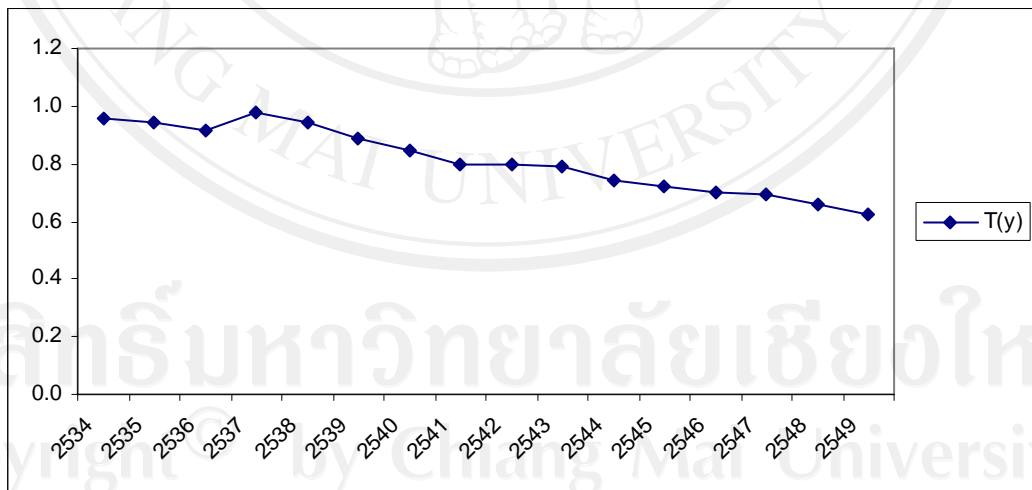
ตารางที่ 4.8 ค่าดัชนี Theil โดยรวมทุกประเทศ

ปี	T^y	T^x	T^e	T^l
2534-2537	0.9497	1.0028	-0.0064	-0.0467
2538-2541	0.8696	0.9196	-0.0070	-0.0430
2542-2545	0.7631	0.8140	-0.0056	-0.0454
2546-2549	0.6693	0.7185	-0.0033	-0.0459
ค่าเฉลี่ย	0.8129	0.8637	-0.0056	-0.0453

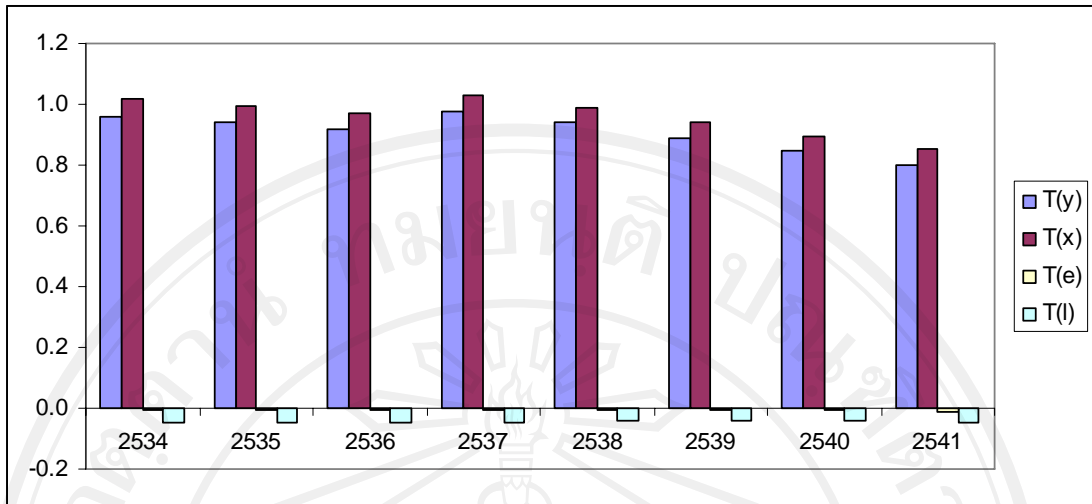
ที่มา: จากการคำนวณ

หมายเหตุ: ค่าที่เป็นลบ แสดงถึงค่าที่สูงกว่าค่าเฉลี่ยของกลุ่ม

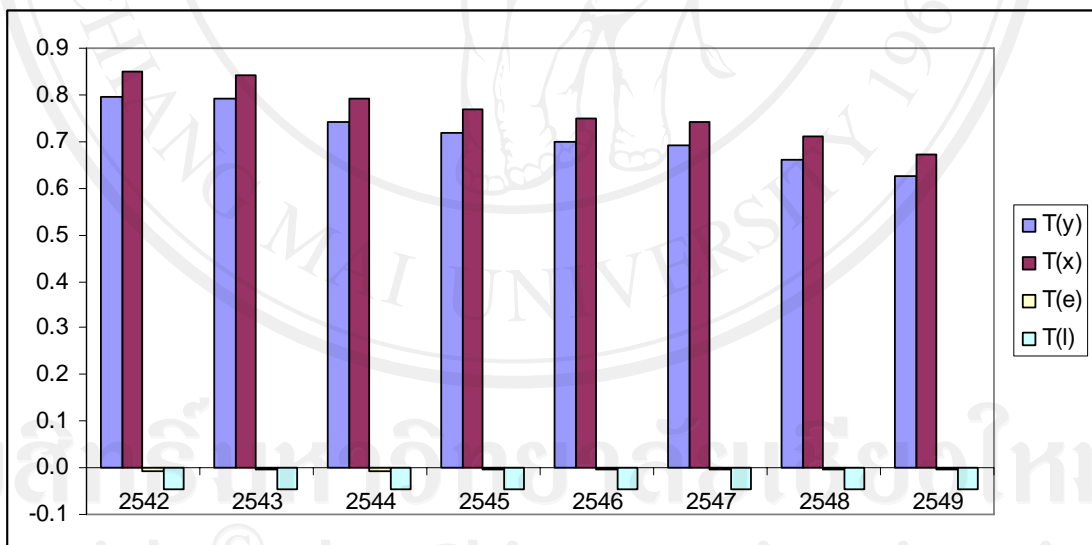
จากตารางที่ 4.8 แสดงความไม่เท่าเทียมทางด้านรายได้โดยรวมทั้งหมดของกลุ่มประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้รวมถึงประเทศจีน เกาหลี และญี่ปุ่นในช่วงเวลาต่างๆ พบว่าค่าดัชนี Theil ของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (T^y) โดยเฉลี่ยในปี พ.ศ. 2534-2549 นั้นมีค่าเท่ากับ 0.8129 ซึ่งมีค่าเข้าใกล้ 1 แสดงถึงการมีความไม่เท่าเทียมทางด้านรายได้สูง หรือมีความเหลื่อมล้ำกันสูง แต่ความไม่เท่าเทียมกันของรายได้ (T^y) ในช่วงเวลาที่ทำการศึกษานั้นก็มีแนวโน้มที่ลดลงดังรูปที่ 4.1 ซึ่งจากการแยกตัวประกอบออกเป็นองค์ประกอบต่างๆ ที่ส่งผลต่อความไม่เท่าเทียมกันทางด้านรายได้นั้นพบว่า ความไม่เท่าเทียมทางด้านผลิตภาพการผลิตต่อแรงงานนั้นเป็นปัจจัยหลักที่ส่งผลต่อความไม่เท่าเทียมทางด้านรายได้ โดยมีค่าลดลงตลอดช่วงเวลาที่ทำการศึกษา ส่วนค่าความไม่เท่าเทียมทางด้านอัตราการจ้างงาน (T^e) และอัตราการเข้าร่วมกำลังแรงงาน (T^l) นั้นมีปริมาณที่ลดลงจากปี 2534-2549 แสดงถึงความแตกต่างกันของอัตราการจ้างงาน และอัตราการเข้าร่วมกำลังแรงงานเมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยภายในกลุ่มลดลงดังรูปที่ 4.2 และ 4.3 โดยเครื่องหมายลบแสดงถึงว่าประเทศต่างๆ ภายในกลุ่มส่วนใหญ่มีอัตราการจ้างงาน และอัตราการเข้าร่วมกำลังแรงงานที่สูงกว่าค่าเฉลี่ยของกลุ่มในช่วงเวลาที่ทำการศึกษา แสดงให้เห็นถึงความเท่าเทียมกันภายในภูมิภาคที่เพิ่มขึ้นในทุกๆ ด้าน จึงส่งผลให้ความไม่เท่าเทียมกันทางด้านรายได้ภายในกลุ่มภูมิภาคลดลงในช่วงเวลาที่ทำการศึกษา

รูปที่ 4.1 ค่าดัชนี Theil ของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (T^y) ในช่วงปี พ.ศ. 2534-2549

รูปที่ 4.2 ค่าดัชนี Theil ของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (T^y), ผลิภาพการผลิตต่อแรงงาน (T^x), อัตราการจ้างงาน (T^e) และอัตราการเข้าร่วมกำลังแรงงาน (T^l) ในช่วงปี พ.ศ. 2534-2541

รูปที่ 4.3 ค่าดัชนี Theil ของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (T^y), ผลิภาพการผลิตต่อแรงงาน (T^x), อัตราการจ้างงาน (T^e) และอัตราการเข้าร่วมกำลังแรงงาน (T^l) ในช่วงปี พ.ศ. 2542-2549

4.2.2 ผลการคำนวณค่าดัชนี Theil ในแต่ละประเทศ

จากผลการศึกษาพบว่าประเทศที่มีค่าความไม่เท่าเทียมทางด้านรายได้ (T^y) สูงขึ้น ในช่วงเวลาที่ทำการศึกษาได้แก่ประเทศอินโดนีเซีย มาเลเซีย เกาหลี ฟิลิปปินส์ และไทย สำหรับประเทศที่มีค่าความไม่เท่าเทียมทางด้านรายได้ลดลง ได้แก่ประเทศจีน ญี่ปุ่น พม่า สิงคโปร์ และเวียดนาม ตารางที่ 4.9 และ 4.10 แสดงผลการประมาณค่าความไม่เท่าเทียมทางด้านรายได้ของแต่ละประเทศที่มีค่าเฉลี่ยสูงกว่าและต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของประเทศทั้งหมดตามลำดับ และรูปที่ 1 ค และ 2 ค ในภาคผนวก ค แสดงถึงการเปลี่ยนแปลงของความไม่เท่าเทียมทางด้านรายได้ และองค์ประกอบต่างๆที่ส่งผลต่อความไม่เท่าเทียมทางด้านรายได้ระหว่างปี พ.ศ. 2534-2549 ของทั้ง 10 ประเทศ

ตารางที่ 4.9 ประเทศที่มีค่าความไม่เท่าเทียมทางด้านรายได้ (T^y) เพิ่มขึ้น โดยเฉลี่ยเมื่อเทียบกับประเทศทั้งหมด

ปี พ.ศ.	2534-2541	2541-2549	การเปลี่ยนแปลง
มาเลเซีย	0.0011	0.0023	0.0012
เกาหลี	(0.0047)	(0.0058)	0.0011
ไทย	0.0142	0.0167	0.0025
ฟิลิปปินส์	0.0305	0.0350	0.0045
อินโดนีเซีย	0.0922	0.0953	0.0031

หมายเหตุ: ค่าในวงเล็บหมายถึง มีผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศต่อบุคคลสูงกว่าค่าเฉลี่ยของกลุ่ม

ตารางที่ 4.10 ประเทศที่มีค่าความไม่เท่าเทียมทางด้านรายได้ (T^y) ลดลง โดยเฉลี่ยเมื่อเทียบกับประเทศทั้งหมด

ปี พ.ศ.	2534-2541	2541-2549	การเปลี่ยนแปลง
สิงคโปร์	(0.0029)	(0.0022)	-0.0008
พม่า	0.0439	0.0428	-0.0012
ญี่ปุ่น	(0.0482)	(0.0413)	-0.0068
เวียดนาม	0.0557	0.0481	-0.0076
จีน	0.7278	0.5253	-0.2024

หมายเหตุ: ค่าในวงเล็บหมายถึง มีผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศต่อบุคคลสูงกว่าค่าเฉลี่ยของกลุ่ม

เมื่อพิจารณาถึงปัจจัยที่เป็นองค์ประกอบของความไม่เท่าเทียมกันทางด้านรายได้ในด้านต่างๆจากการคำนวณค่าดัชนี Theil ของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศต่อบุคคลซึ่งได้แก่ผลิภาพการผลิตต่อแรงงาน (T^x), อัตราการจ้างงาน (T^e) และอัตราการเข้าร่วมกำลังแรงงาน (T^l) โดยเฉลี่ยในแต่ละประเทศเมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยของประเทศทั้งหมดที่ทำการศึกษา โดยเรียงตามลำดับจากประเทศที่มีค่าความไม่เท่าเทียมทางด้านรายได้สูงที่สุดไปจนถึงต่ำที่สุดดังตารางที่ 4.11

ตารางที่ 4.11 ค่าดัชนี Theil โดยเฉลี่ยในปี พ.ศ. 2534-2549

ประเทศ	T^y	T^x	T^e	T^l
จีน	0.6265	0.6731	-0.0058	-0.0499
อินโดนีเซีย	0.0937	0.0893	0.0007	0.0036
เวียดนาม	0.0519	0.0533	-0.0001	-0.0003
ญี่ปุ่น	-0.0448	-0.0418	-0.0004	-0.0020
พม่า	0.0434	0.0443	-0.0001	0.0004
ฟิลิปปินส์	0.0327	0.0300	0.0009	0.0029
ไทย	0.0155	0.0185	-0.0005	-0.0014
เกาหลี	-0.0053	-0.0044	-0.0002	0.0005
สิงคโปร์	-0.0026	-0.0009	0.0001	-0.0001
มาเลเซีย	0.0017	0.0022	-0.0001	0.0011

หมายเหตุ: ค่าที่เป็นลบ แสดงถึงค่าที่สูงกว่าค่าเฉลี่ยของกลุ่ม

จากตารางที่ 4.11 แสดงให้เห็นว่า ประเทศจีนมีความไม่เท่าเทียมทางด้านรายได้โดยเฉลี่ยสูงที่สุดเมื่อเทียบกับกลุ่มประเทศที่ทำการศึกษา แม้ว่าประเทศจีนจะมี GDP และประสิทธิภาพการผลิตในประเทศที่สูงแต่ก็มีความแตกต่างกันสูงมากระหว่างภาคตะวันออก และเมืองชายฝั่งทะเลที่มีการพัฒนาเศรษฐกิจสูงกับประชากรในแถบตะวันตกและที่อยู่ลึกเข้าไปในแผ่นดินใหญ่ที่มีการพัฒนาน้อยกว่า โดยพบว่าความไม่เท่าเทียมกันทางด้านรายได้ (T^y) มีค่าเป็นบวก และลดลงตลอดช่วงเวลาที่ทำการศึกษา แสดงให้เห็นว่า ประเทศจีนมีความแตกต่างกันทางด้านรายได้ลดลงแม้ว่าจะมีรายได้ต่อบุคคลต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของกลุ่มก็ตาม โดยมีค่าลดลงโดยเฉลี่ยจาก 0.7710 ในช่วงปี 2534-2537 เหลือเพียง 0.4801 ในช่วงปี 2546-2549 (ตารางที่ 1 ข ภาคผนวก ข) ส่วนค่าความไม่เท่าเทียม

กันของผลิตภาพการผลิตต่อแรงงาน (T^x) ของจีนก็ลดลงเช่นเดียวกัน โดยมีค่าเป็นบวกตลอดช่วงเวลาที่ทำการศึกษานั้นคือ ผลิตภาพการผลิตของประเทศจีนยังต่ำกว่าค่าเฉลี่ยเมื่อเทียบกับประเทศในกลุ่มที่ทำการศึกษา และมีค่าที่ห่างจากค่าเฉลี่ยสูงสุดที่สุดเมื่อเทียบกับประเทศอื่นๆ แต่ค่าที่ลดลงก็แสดงให้เห็นถึงแนวโน้มของการลดความแตกต่างของผลิตภาพการผลิตต่อแรงงานของจีนได้ดีขึ้นเรื่อยๆ คือมีค่าลดลงโดยเฉลี่ยจาก 0.8150 ในช่วงปี 2534-2537 เหลือเพียง 0.5312 ในปี 2546-2549 (ตารางที่ 1 ข ภาคผนวก ข) ประเทศจีนมีค่าความไม่เท่าเทียมกันของอัตราการจ้างงาน (T^e) ที่เป็นลบตลอดช่วงเวลาที่ทำการศึกษา แสดงถึงการมีอัตราการจ้างงานที่สูงกว่าอัตราการจ้างงานเฉลี่ยของประเทศในกลุ่มแต่มีปริมาณที่ลดลง หรือมีการจ้างงานลดลงในช่วงปี 2538-2549 เช่นเดียวกับค่าความไม่เท่าเทียมกันของอัตราการเข้าร่วมกำลังแรงงาน (T^l) ที่มีค่าเป็นลบตลอดช่วงเวลาที่ทำการศึกษาและมีปริมาณเพิ่มขึ้นในช่วงปี 2538-2549 แสดงถึงอัตราการเข้าร่วมกำลังแรงงานที่สูงขึ้นเรื่อยๆ หรือมีประชากรวัยแรงงานเพิ่มขึ้น และยังคงสูงกว่าอัตราการเข้าร่วมกำลังแรงงานเฉลี่ยของประเทศในกลุ่มอีกด้วย ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศในกลุ่มแล้วพบว่า ประเทศจีนเป็นประเทศที่มีความไม่เท่าเทียมทางด้านรายได้สูงที่สุด แต่ก็มีแนวโน้มที่ความแตกต่างจะมีค่าลดลงเรื่อยๆ โดยค่าดัชนี Theil ของประเทศจีนในช่วงเวลาต่างๆสามารถดูได้จากตารางที่ 1 ข ในภาคผนวก ข ส่วนประเทศญี่ปุ่นนั้นนอกจากจะมีรายได้ต่อบุคคลที่สูงที่สุดเมื่อเทียบกับประเทศในกลุ่มแล้วยังพบว่าความไม่เท่าเทียมทางด้านรายได้ (T^y) ยังลดลงตลอดช่วงเวลาที่ทำการศึกษอีกด้วย เช่นเดียวกับความแตกต่างกันของผลิตภาพการผลิตต่อแรงงาน (T^x) แต่ในส่วนของอัตราการจ้างงานและอัตราการเข้าร่วมกำลังแรงงานนั้นแม้ว่าจะสูงกว่าค่าเฉลี่ย แต่ก็มีปริมาณลดลงหรือมีอัตราการจ้างงาน และอัตราการเข้าร่วมกำลังแรงงานในประเทศลดลงในช่วงเวลาที่ทำการศึกษา

ประเทศมาเลเซียแม้ว่าจะเป็นประเทศที่มีรายได้ต่อบุคคลที่ต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของกลุ่ม แต่มีความไม่เท่าเทียมทางด้านรายได้ที่ต่ำที่สุด หรือเกิดความเหลื่อมล้ำน้อยที่สุดเมื่อเทียบกับประเทศต่างๆในกลุ่มที่ทำการศึกษา แต่ก็มีแนวโน้มที่ความไม่เท่าเทียมจะเพิ่มขึ้นเนื่องจากความไม่เท่าเทียมทางด้านรายได้เพิ่มขึ้นเฉลี่ยจาก 0.0009 ในช่วงปี พ.ศ. 2534-2537 เป็น 0.0026 ในช่วงปี 2546-2549 (ตารางที่ 1 ข ภาคผนวก ข) ประเทศมาเลเซียนั้นมีภาคเศรษฐกิจที่สำคัญคือ ภาคอุตสาหกรรม และมีรัฐบาลซึ่งนำโดย ดร.มหาธีร์ โมฮัมหมัด ที่บริหารประเทศติดต่อกันเป็นระยะเวลานาน นโยบายโดยทั่วไปของประเทศมาเลเซียจึงมีเอกภาพ และเสถียรภาพมาโดยตลอด ซึ่งแม้ว่าประเทศมาเลเซียจะเน้นในเรื่องของการสนับสนุนอุตสาหกรรมที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูง แต่มีการลงทุนก่อสร้างระบบโครงสร้างพื้นฐานทางเศรษฐกิจเป็นจำนวนมาก และให้ความสนใจในเรื่องของการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ โดยมีอัตราการจ้างงานที่สูงกว่าอัตราการจ้างงานเฉลี่ย และมีอัตราการเข้าร่วมกำลังแรงงานที่ต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของกลุ่ม และไม่มีการเปลี่ยนแปลงมากนัก ในกรณีของประเทศไทย

นั้น ค่าความไม่เท่าเทียมทางด้านรายได้ (T^y) มีค่าเป็นบวกและเพิ่มขึ้นในช่วงปี 2534-2545 แสดงถึงว่าประเทศไทย มีรายได้ต่อบุคคลต่ำกว่ารายได้เฉลี่ยของกลุ่ม และมีความไม่เท่าเทียมทางด้านรายได้เพิ่มขึ้น แต่ก็มีค่าลดลงเล็กน้อยในช่วงปี 2546-2549 ส่วนในด้านความไม่เท่าเทียมกันของผลิตภาพการผลิตต่อแรงงาน (T^x) ของไทยนั้นพบว่ามีความแตกต่างกันสูงขึ้นจาก 0.0185 เป็น 0.0193 ในช่วงปี 2534-2545 และลดลงในช่วงปี 2546-2549 ซึ่งมีค่าเท่ากับค่าเฉลี่ยในช่วงปี 2534-2537 ส่วนในด้านอัตราการจ้างงาน และอัตราการเข้าร่วมกำลังแรงงานนั้นมีปริมาณที่สูงกว่าค่าเฉลี่ยของกลุ่ม โดยอัตราการเข้าร่วมกำลังแรงงานโดยเฉลี่ยลดลงในปี 2534-2545 นั่นคือประเทศไทยมีประชากรวัยแรงงานลดลง แต่ก็กลับมาเพิ่มขึ้นในช่วงปี 2546-2549 ดังตารางที่ 4.12 โดยสามารถดูการเปลี่ยนแปลงของค่าดัชนี Theil ของประเทศต่างๆในแต่ละช่วงเวลาได้จากตารางที่ 1 ข ในภาคผนวก ข

ตารางที่ 4.12 ค่าดัชนี Theil โดยเฉลี่ยของประเทศไทย

ปีพ.ศ.	T^y	T^x	T^e	T^l
2534-2537	0.0141	0.0185	-0.0005	-0.0024
2538-2541	0.0144	0.0175	-0.0005	-0.0014
2542-2545	0.0171	0.0193	-0.0004	-0.0007
2546-2549	0.0163	0.0185	-0.0005	-0.0011
ค่าเฉลี่ย	0.0155	0.0185	-0.0005	-0.0014

หมายเหตุ: ค่าที่เป็นลบ แสดงถึงค่าที่สูงกว่าค่าเฉลี่ยของกลุ่ม

ประเทศส่วนใหญ่ในกลุ่มภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้มีรายได้ต่อบุคคลที่ต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของกลุ่ม ส่วนประเทศที่มีรายได้สูงกว่าค่าเฉลี่ยได้แก่ประเทศญี่ปุ่น เกาหลี และสิงคโปร์ดังตารางที่ 4.11 จากผลการคำนวณของค่าความไม่เท่าเทียมกันของผลิตภาพการผลิตต่อแรงงาน (T^x) ซึ่งเป็นปัจจัยหลักที่ส่งผลต่อความไม่เท่าเทียมกันของรายได้ พบว่าประเทศที่มีความเหลื่อมล้ำทางด้านผลิตภาพการผลิตโดยเฉลี่ยมากที่สุดคือประเทศจีน แสดงให้เห็นถึงว่ามีความแตกต่างกันของทักษะของแรงงานสูง หรือมีการกระจายความรู้ และการศึกษาไม่ทั่วถึงภายในประเทศ โดยโอกาสการได้รับการศึกษาของประชากรจีนโดยทั่วไปยังอยู่ในเกณฑ์ต่ำเมื่อเทียบกับประเทศเกาหลี และสิงคโปร์ โดยเฉพาะผู้ได้เรียนในระดับอุดมศึกษา ส่วนผลการคำนวณค่าความไม่เท่าเทียมกันของอัตราการจ้างงานโดยเฉลี่ยนั้นพบว่าประเทศส่วนใหญ่มีอัตราการจ้างงานสูงกว่าค่าเฉลี่ยของ

กลุ่มยกเว้นประเทศอินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ และสิงคโปร์ ส่วนความแตกต่างกันทางด้านอัตราการเข้าร่วมกำลังแรงงานนั้นพบว่าประเทศที่มีอัตราการเข้าร่วมแรงงานโดยเฉลี่ยในช่วงปี พ.ศ. 2534-2549 ที่สูงกว่าค่าเฉลี่ยของกลุ่มได้แก่ ประเทศจีน เวียดนาม ญี่ปุ่น ไทย และสิงคโปร์ ดังตารางที่ 4.11

จากผลการศึกษาพบว่าปัจจัยหลักที่ส่งผลต่อความไม่เท่าเทียมทางด้านรายได้คือ ผลผลิตภาพการผลิตต่อแรงงาน โดยประเทศส่วนใหญ่ที่ทำการศึกษากลับมาเป็นประเทศกำลังพัฒนาซึ่งมีแรงงานเป็นปัจจัยสำคัญในกระบวนการผลิตของประเทศ ประสิทธิภาพด้านการผลิตของกิจการที่มีศักยภาพสูงจะนำไปสู่ความสามารถในการแข่งขันกับต่างประเทศ เพื่อสนองการพัฒนาประเทศในยุคที่มีความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีการผลิตและเทคโนโลยีสารสนเทศ การเตรียมกำลังคนจึงจำเป็นต้องปรับให้เหมาะสม เพื่อแก้ไขปัญหาการขาดแคลนแรงงานทักษะระดับสูงและกลาง โดยพัฒนาแรงงานให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี ซึ่งจะช่วยยกระดับมาตรฐานการครองชีพ และอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ สามารถยกระดับผลผลิต ช่วยให้มีค่าจ้างแรงงานสูงขึ้น และการแข่งขันของธุรกิจจะมุ่งเน้นที่ประสิทธิภาพในการผลิตและคุณภาพของผลิตภัณฑ์มากกว่าสภาพในสถานประกอบการ การพัฒนาแรงงานที่ไม่สอดคล้องกับเทคโนโลยีและความต้องการตลาดแรงงาน จะส่งผลต่อการขยายตัวทางเศรษฐกิจและการจ้างงานมากกว่าในอดีต เพราะการผลิตของภาคเศรษฐกิจไม่อาจใช้แรงงานด้วยความรู้มาทดแทนแรงงานที่มีความรู้ได้ง่ายเหมือนเช่นเดิมเนื่องจากเทคโนโลยีในปัจจุบันมีราคาแพง มีความซับซ้อน มีประสิทธิภาพสูง มีความรวดเร็วในการผลิต และสามารถก่อให้เกิดความเสียหายที่รุนแรง จึงจำเป็นต้องใช้แรงงานที่มีทักษะสูง และความรู้เฉพาะทางเพิ่มขึ้น ผลผลิตภาพการผลิตของแรงงานที่สูงนั้นจะส่งผลเชิงบวกต่อการขยายตัวทางเศรษฐกิจ โดยจะช่วยลดปัญหาการว่างงาน ช่วยให้แรงงานมีรายได้ที่สูงขึ้น และช่วยลดภาระของครอบครัวหรือสังคม ดังนั้นการพัฒนาเพื่อยกระดับความสามารถของแรงงานให้สอดคล้องกับภาวะเศรษฐกิจของโลกที่มีแนวโน้มเข้าสู่เศรษฐกิจฐานความรู้จึงมีความสำคัญสำหรับการพัฒนากำลังคนของประเทศ

ในกรณีของประเทศไทยจากการศึกษาพบว่า ความแตกต่างทางด้านผลผลิตภาพการผลิตต่อแรงงานของประเทศไทยนั้นเพิ่มขึ้นและมีค่าเป็นบวกดังตารางที่ 4.12 แสดงถึงการที่แรงงานไทยยังมีผลผลิตภาพการผลิตที่แตกต่างกันสูง และมีผลผลิตภาพการผลิตที่ต่ำกว่าค่าเฉลี่ยเมื่อเทียบกับประเทศในกลุ่มที่ทำการศึกษากลับด้วย สำหรับระดับการศึกษาของผู้มีงานทำนั้นยังไม่มีการเปลี่ยนแปลงไปจากเมื่อสิบปีที่แล้ว คือผู้มีงานทำกลุ่มใหญ่ที่สุดยังคงเป็นแรงงานที่มีการศึกษาไม่เกินชั้นประถมศึกษา กลุ่มใหญ่มากเป็นที่สองและสามได้แก่ ผู้สำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและชั้นอุดมศึกษา โดยแรงงานที่มีการศึกษาสูงกระจุกตัวอยู่ในเขตเทศบาล น่าจะเนื่องมาจากวิชาการ

ความรู้ที่แรงงานเหล่านี้ได้ศึกษามาเหมาะสมและเข้ากับการทำงานของภาคการผลิตที่ตั้งอยู่ในเขตเทศบาลที่ต้องพร้อมที่จะปรับตัว ให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลาได้อย่างดี

ปัญหาสำคัญในการพัฒนาแรงงานไทยได้แก่ ความไม่สอดคล้องในการผลิตแรงงาน ในอนาคตต่อความต้องการของตลาดแรงงานทั้งในด้านปริมาณและคุณภาพ โดยเฉพาะในด้านแรงงานที่มีความรู้และทักษะทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีในอุตสาหกรรมหลักที่มีศักยภาพในการแข่งขันในตลาดโลก ปัญหาในด้านช่องว่างทักษะ นั่นคือ แรงงานที่อยู่ในตลาดแรงงานมีทักษะฝีมือแรงงานไม่ได้ระดับที่นายจ้างต้องการ สำหรับแรงงานในอนาคตจะเป็นแรงงานที่มีคุณวุฒิ การศึกษาค่ำ และในส่วนที่มีคุณวุฒิสองก็ยังไม่ตรงกับความต้องการของตลาดแรงงาน โดยอาจเกิดปัญหาทักษะในด้านภาษาอังกฤษ ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ ด้านการทำงานเป็นทีม และด้านการสื่อสารกับผู้อื่น เป็นต้น ซึ่งเป็นที่น่าสังเกตว่า พนักงานระดับปริญญาตรีทั้งผู้ที่ทำงานอยู่ในโรงงาน และในสำนักงานซึ่งถือว่าเป็นกลุ่มแรงงานรุ่นใหม่ที่ผ่านมาการศึกษาหลักสูตรที่ทันสมัย และก้าวทันกับการเปลี่ยนแปลงต่างๆทางสังคมและเศรษฐกิจน่าจะมีทักษะทางภาษาอังกฤษและเทคโนโลยีสารสนเทศอยู่ในระดับดี กลับปรากฏว่าแรงงานระดับปริญญาตรีนั้นยังขาดหรือด้อยทักษะภาษาอังกฤษ และทักษะเทคโนโลยีสารสนเทศเช่นเดียวกับแรงงานกลุ่มอื่นแม้ว่าจะคิดเป็นสัดส่วนน้อยกว่าก็ตาม ส่วนปัญหาทางด้านกลไกการดำเนินงานนั้น มีหลายหน่วยงานที่มีหน้าที่โดยตรงและโดยทางอ้อม แต่การประสานงานทางด้านนโยบาย แผนงาน และงบประมาณด้านการพัฒนาแรงงานยังมีน้อยเนื่องจากไม่มีระบบการปฏิบัติงานข้ามหน่วย ซึ่งโดยหลักการจะต้องเป็นการดำเนินงานที่เกี่ยวข้องกัน แต่งานกลับได้รับการแบ่งแยกให้อยู่ในความรับผิดชอบของหน่วยงานต่างกระทรวง ซึ่งหากมีองค์กรที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทักษะฝีมือแรงงานโดยตรง ก็จะช่วยเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศและประสานงานกับหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชน

แรงงานไทยยังขาดข้อมูลตลาดแรงงานและความต้องการของนายจ้างว่า ทักษะและความรู้พื้นฐานที่จำเป็นต่อการทำงานในสภาพแวดล้อมที่ขับเคลื่อนด้วยความรู้ และต้องต่อสู้แข่งขันทางการค้าอย่างเข้มข้นว่ามีอะไรบ้าง และคุณสมบัติอะไรบ้างที่เป็นที่ต้องการของนายจ้างในขณะนี้ และในอนาคต แรงงานไทยส่วนหนึ่งจึงยังคงมีปัญหาในการหางานทำ เนื่องจากสาเหตุมีคุณสมบัติไม่ตรงกับที่ตลาดต้องการ สะท้อนให้เห็นอุปสรรคข้อใหญ่ข้อหนึ่ง ซึ่งมีผลโดยตรงต่อการพัฒนาขีดความสามารถของแรงงานคือ การรับส่งสัญญาณความเคลื่อนไหวของตลาดแรงงานที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงด้านเศรษฐกิจ สังคม และวิทยาการเทคโนโลยี ถ่ายเทไม่ทั่วถึง นำไปสู่ปัญหาช่องว่างทักษะที่อาจขยายวงกว้างออกไปอีกหากไม่ได้รับแก้ไข

4.3 แสดงผลการเปรียบเทียบระหว่างค่าประสิทธิภาพเชิงเทคนิคและความไม่เท่าเทียมทางด้านรายได้โดยใช้ดัชนี Theil

ตารางที่ 4.13 แสดงการเปรียบเทียบระหว่างค่าเฉลี่ยประสิทธิภาพเชิงเทคนิค (Technical efficiency) และค่าเฉลี่ยดัชนี Theil ของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศต่อบุคคล (T^y) ของประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้รวมถึงประเทศจีน เกาหลี และญี่ปุ่นในช่วงปี พ.ศ. 2534-2549 เรียงตามลำดับจากประเทศที่มีค่าเฉลี่ยประสิทธิภาพเชิงเทคนิคสูงที่สุดไปจนถึงต่ำที่สุด และในส่วนของค่าเฉลี่ยดัชนี Theil โดยเรียงลำดับจากประเทศที่มีความไม่เท่าเทียมทางด้านรายได้ต่ำที่สุดหรือมีความเหลื่อมล้ำกันน้อยที่สุดไปจนถึงประเทศที่มีความเหลื่อมล้ำกันมากที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศทั้งหมด

ตารางที่ 4.13 ค่าเฉลี่ยประสิทธิภาพเชิงเทคนิค (Technical efficiency, TE) และความไม่เท่าเทียมทางด้านรายได้ (T^y) ในปี พ.ศ. 2534-2549

ประเทศ	TE	ประเทศ	T^y
1) ญี่ปุ่น	1.000	1) มาเลเซีย	0.0018
2) จีน	0.998	2) สิงคโปร์	(0.0025)
3) สิงคโปร์	0.984	3) เกาหลี	(0.0059)
4) เกาหลี	0.961	4) ไทย	0.0151
5) มาเลเซีย	0.919	5) ฟิลิปปินส์	0.0333
6) อินโดนีเซีย	0.902	6) พม่า	0.0433
7) ไทย	0.856	7) ญี่ปุ่น	(0.0437)
8) ฟิลิปปินส์	0.712	8) เวียดนาม	0.0488
9) เวียดนาม	0.666	9) อินโดนีเซีย	0.0909
10) พม่า	0.498	10) จีน	0.6151

หมายเหตุ: ค่าในวงเล็บหมายถึง มีผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศต่อบุคคลสูงกว่าค่าเฉลี่ยของกลุ่ม

จากตารางที่ 4.13 พบว่าประเทศญี่ปุ่นเป็นประเทศที่มีค่าเฉลี่ยประสิทธิภาพในการผลิตสูงเป็นอันดับที่หนึ่งเมื่อเทียบกับประเทศทั้งหมด แสดงให้เห็นว่าประเทศญี่ปุ่นมีนโยบายในการควบคุมค่าใช้จ่ายในด้านต่างๆของประเทศได้ดี แม้ว่าการชะลอตัวของเศรษฐกิจที่ส่งผลกระทบต่อประเทศ

ญี่ปุ่นมานานกว่า 7 ปี ในช่วงปี 2540-2546 แต่เศรษฐกิจของประเทศญี่ปุ่นก็มีแนวโน้มของการฟื้นตัวอย่างต่อเนื่อง โดยในช่วงปีหลังการบริโภคภายในประเทศนั้นเป็นปัจจัยหลักของการฟื้นตัวทางเศรษฐกิจ จากเดิมที่ส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับกาส่งออก ซึ่งมีการส่งออกไปยังเอเชียโดยเฉพาะประเทศจีน จากในช่วงปี พ.ศ. 2546-2547 การบริโภคภายในประเทศที่ขยายตัวมากขึ้นนั้นเกิดจากการใช้จ่ายของภาคครัวเรือนที่เพิ่มสูงขึ้น โดยองค์ประกอบของการขยายตัวของ GDP ที่เกิดจากการบริโภคภายในประเทศเป็นส่วนมากนั้นเป็นผลจากการใช้จ่ายเพิ่มมากขึ้นในเรื่องของ การคมนาคมขนส่ง การศึกษา การใช้จ่ายซื้อสินค้าเทคโนโลยี เช่น กล้องดิจิทัล และเครื่องคอมพิวเตอร์ส่วนบุคคล เป็นต้น การส่งออกและนำเข้าที่เพิ่มขึ้นก็ส่งผลต่อการขยายตัวของ GDP โดยเฉพาะการส่งออกในหมวดสินค้าหลัก คือส่วนประกอบอิเล็กทรอนิกส์และรถยนต์ การลงทุนของภาคเอกชนที่เป็นการลงทุนจากภายนอกประเทศที่เพิ่มขึ้น และการลงทุนของรัฐบาลที่ลดลงจากการปรับเปลี่ยนรูปแบบการสร้างความสำเร็จเติบโตทางเศรษฐกิจแบบเดิมที่พึ่งพาการใช้จ่ายลงทุนในโครงการต่างๆของรัฐบาล การส่งออกและการบริโภคภายในประเทศที่ขยายตัวเพิ่มขึ้นนั้นจะช่วยส่งผลให้ภาคธุรกิจมีผลประกอบการที่ดีขึ้น การใช้จ่ายในการบริโภคและการส่งออกจะยังคงเป็นปัจจัยสำคัญที่ผลักดันให้เศรษฐกิจญี่ปุ่นขยายตัวอย่างต่อเนื่อง แต่อย่างไรก็ตามยังมีปัจจัยสำคัญที่อาจมีผลกระทบต่อ การขยายตัวของเศรษฐกิจญี่ปุ่น เช่น ปัญหาเงินฝืดในระบบเศรษฐกิจของญี่ปุ่นรวมทั้งราคาน้ำมันในตลาดโลกที่อยู่ในระดับสูง และภาวะเศรษฐกิจของประเทศจีนที่หากเกิดการชะลอตัวก็จะกระทบต่อการส่งออกของญี่ปุ่นได้

ประเทศพม่าเป็นประเทศที่มีค่าเฉลี่ยประสิทธิภาพเชิงเทคนิคต่ำที่สุดในกลุ่มประเทศที่ทำการศึกษาดังตารางที่ 4.13 อาจเนื่องจากปัญหาความไม่สงบทางการเมือง โดยในช่วงปี พ.ศ. 2546 รัฐบาลทหารพม่าควบคุมตัวนางออง ซาน ซูจี และกวาดล้างสมาชิกพรรคสันนิบาตแห่งชาติเพื่อประชาธิปไตย (NLD) ซึ่งสร้างความไม่พอใจให้แก่นานาชาติ จนทำให้เกิดมาตรการคว่ำบาตรทางการค้าของประเทศต่างๆกับประเทศพม่า โดยประเทศสหรัฐอเมริกาได้มีการห้ามนำเข้าสินค้าจากพม่าเป็นเวลา 3 ปี ระงับการออกหนังสือเดินทางของบุคคลระดับสูงของพม่าที่ต้องการเดินทางเข้าสหรัฐอเมริกา आयัตร์พัยสินบุคคลในรัฐบาลพม่าที่มีอยู่ในประเทศสหรัฐอเมริกา และงดความช่วยเหลือทางการเงินกับประเทศพม่า ส่วนสหภาพยุโรปนั้น ก็มีการเพิ่มมาตรการคว่ำบาตรต่อรัฐบาลพม่าด้วยวิธีการห้ามจัดส่งอาวุธและออกวีซ่า และอายัตร์พัยสินของเจ้าหน้าที่รัฐบาลทหารพม่า และระงับการให้สิทธิพิเศษทางการค้า ส่วนกลุ่มประเทศอาเซียนนั้นมิใช่ข้อตกลงระหว่างกันในการไม่เข้าไปแทรกแซงกิจการในประเทศสมาชิก แต่มีข้อเสนอให้พม่าปล่อยตัวนางออง ซาน ซูจี เพื่อลดกระแสกดดันจากกลุ่มประเทศสหภาพยุโรปและสหรัฐอเมริกา ส่วนประเทศญี่ปุ่นนั้นได้มีการระงับความช่วยเหลือด้านเงินบริจาคแก่พม่า ส่วนประเทศไทยได้เสนอโครงการ Road Map to

the Democracy หรือเส้นทางที่นำไปสู่การเป็นประชาธิปไตยซึ่งมีเป้าหมายเพื่อให้ปล่อยตัวนางองซาน ซูจีโดยเร็วและวางรากฐานประชาธิปไตยในประเทศพม่า ซึ่งจากการที่ประเทศพม่าถูกนานาชาติใช้มาตรการคว่ำบาตรทางการค้าที่อาจทำให้เกิดปัญหาความไม่สงบภายในประเทศพม่า โดยผู้ที่ได้รับผลกระทบมากที่สุดคือ กลุ่มคนงานของสหภาพพม่าโดยเฉพาะอุตสาหกรรมสิ่งทอ และเครื่องนุ่งห่มที่ได้รับผลกระทบจากการถูกเลิกจ้าง ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อปัญหาการว่างงานของแรงงานพม่า

ในส่วนของค่าความไม่เท่าเทียมทางด้านรายได้ ประเทศมาเลเซียเป็นประเทศที่มีความเหลื่อมล้ำทางด้านรายได้น้อยที่สุดดังตารางที่ 4.13 อาจเนื่องจากประเทศมาเลเซียมีรัฐบาลที่จัดตั้งขึ้นโดยพรรคแนวร่วมแห่งชาติซึ่งนำโดย ดร.มหาธีร์ โมฮัมหมัด บริหารประเทศติดต่อกันเป็นระยะเวลานาน นโยบายทั่วไปของมาเลเซียจึงมีเอกภาพและเสถียรภาพมาโดยตลอด ซึ่งภาคเศรษฐกิจที่สำคัญของประเทศคือ ภาคอุตสาหกรรม รองลงมาคือ ภาคบริการ และภาคเกษตรกรรม มาเลเซียจัดเป็นประเทศที่มีความพร้อมทั้งในด้านทรัพยากรธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์ และแรงงานที่มีฝีมือ ประกอบกับมาเลเซียเป็นประเทศที่นักลงทุนต่างชาติให้ความสนใจเข้าไปลงทุนมากที่สุดแห่งหนึ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การลงทุนสร้างฐานการผลิตเพื่อการส่งออก เช่น การลงทุนผลิตเครื่องใช้ไฟฟ้า ผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์ ประเทศมาเลเซียมีการเน้นในเรื่องของการประหยัดและออมทรัพย์ การส่งเสริมการผลิตในประเทศเพื่อทดแทนการนำเข้า ส่งเสริมการส่งออก และการควบคุมภาวะเงินเฟ้อ โดยมีเป้าหมายคือ การนำประเทศไปสู่การเป็นประเทศพัฒนาแล้วทางอุตสาหกรรมในปี 2563 (Vision 2020) ทำให้เกิดการการลงทุนก่อสร้างขนาดใหญ่ โดยเฉพาะระบบโครงสร้างพื้นฐานทางเศรษฐกิจ โดยเน้นการสนับสนุนอุตสาหกรรมที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูง ควบคู่ไปกับการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ นโยบายด้านการค้าภายในประเทศมีนโยบายให้ความช่วยเหลือธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยการให้เครดิตและจัดการให้มีตลาดรองรับเพิ่มขึ้น รวมถึงการให้ความรู้ด้านการค้า การจัดระบบการขายส่งและขายปลีกให้ทันสมัย การปรับปรุงระบบสาธารณสุขปลอดภัย และระบบพลังงาน ส่วนด้านการค้าระหว่างประเทศ มีนโยบายเสริมสร้างความร่วมมือกับต่างประเทศ โดยให้ความสำคัญกับประเทศต่างๆ ในกลุ่มอาเซียน กลุ่มประเทศอิสลาม ญี่ปุ่น เกาหลีใต้ และอื่นๆ ส่วนนโยบายด้านการลงทุนนั้นประเทศมาเลเซียมีนโยบายให้ผู้ผลิตใช้วัตถุดิบในประเทศให้มากขึ้น และพึ่งพาเงินลงทุนจากต่างประเทศให้น้อยลงโดยการเริ่มลงทุนภายในประเทศ ส่วนการลงทุนในต่างประเทศของมาเลเซีย ได้มีการลงทุนในสหรัฐอเมริกามากที่สุด รองลงมาคือ สิงคโปร์ และอินโดนีเซีย และมีการลงทุนในประเทศไทยเป็นลำดับที่ 9 ประเทศไทยและมาเลเซียเป็นคู่ค้าอันดับสองของกันและกัน ในอาเซียนรองจากสิงคโปร์ ซึ่งประเทศไทยเป็นฝ่ายเสียเปรียบดุลการค้ากับมาเลเซียมาโดยตลอดเนื่องจากมีมูลค่าการนำเข้าเพิ่มขึ้นทุกปี

ประเทศจีนเป็นประเทศที่มีค่าเฉลี่ยประสิทธิภาพในการผลิตสูงเป็นอันดับที่สองของกลุ่ม แต่เมื่อมองในด้านความไม่เท่าเทียมทางด้านรายได้โดยเฉลี่ยกลับสูงที่สุดหรือมีความเหลื่อมล้ำมากที่สุดเมื่อเทียบกับกลุ่มประเทศที่ทำการศึกษาดังตารางที่ 4.13 โดยตั้งแต่จีนได้ทำการปฏิรูประบบเศรษฐกิจจากระบบวางแผนจากส่วนกลางเป็นระบบตลาดและใช้นโยบายเปิดเสรีในปี พ.ศ. 2521 อัตราการเจริญเติบโตของ GDP ก็เพิ่มขึ้นในอัตราสูงขึ้นมาโดยตลอด โดยได้รับผลกระทบจากวิกฤตเศรษฐกิจตกต่ำในเอเชียอย่างมาก เนื่องจากประเทศจีนเป็นประเทศใหญ่ มีประชากรมาก มีตลาดภายในประเทศที่ใหญ่จึงได้รับผลกระทบจากเศรษฐกิจโลกชะลอตัวน้อยกว่าประเทศอื่น การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจส่วนใหญ่มาจากความต้องการภายในประเทศ แต่การส่งออกก็ยังคงมีอัตราเพิ่มขึ้น โดยการเติบโตทางเศรษฐกิจในอัตราสูงของจีนมาจากการออม การส่งออก และการลงทุนภายในประเทศในอัตราสูง แม้จีนจะมี GDP และประสิทธิภาพการผลิตในประเทศที่สูงแต่ก็มีความแตกต่างกันสูงมากระหว่างภาคตะวันออกและเมืองชายฝั่งทะเลที่มีการพัฒนาเศรษฐกิจสูงกับประชากรในแถบตะวันตกและที่อยู่ลึกเข้าไปในแผ่นดินใหญ่ที่มีการพัฒนาน้อยกว่า ซึ่งประเทศจีนนั้นภาคอุตสาหกรรมมีสัดส่วนใน GDP สูงกว่าประเทศกำลังพัฒนาโดยทั่วไป การเติบโตทางเศรษฐกิจของจีนจึงมาจากตลาดภายในประเทศสูง ซึ่งต่างจากประเทศเอเชียอื่นที่เล็กกว่าที่เน้นการส่งออกมากกว่าตลาดภายในประเทศแต่ด้านส่งออกของจีนที่เติบโตขึ้นก็เป็นผลเสริมการเติบโตทางเศรษฐกิจของจีนทางหนึ่งเช่นกัน

สำหรับประเทศไทยนั้นมีความเฉลี่ยประสิทธิภาพเชิงเทคนิคอยู่ในลำดับที่ 7 และค่าเฉลี่ยความไม่เท่าเทียมทางด้านรายได้อยู่ในลำดับที่ 4 เมื่อเทียบกับประเทศทั้งหมดที่ทำการศึกษาดังตารางที่ 4.13 โดยเศรษฐกิจไทยก่อนเกิดวิกฤตในช่วงปี พ.ศ. 2533-2539 นั้นมีอัตราการเจริญเติบโตสูง เงินเฟ้อต่ำ และมีการเปิดประเทศสูง โดยการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจเน้นพึ่งพาการส่งออก ซึ่งเป็นช่วงที่เศรษฐกิจมีเสถียรภาพ แต่หลังจากเกิดวิกฤตเศรษฐกิจในช่วงปี พ.ศ. 2540-2544 ส่งผลให้อัตราการเจริญเติบโตตกต่ำ เกิดปัญหาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจในระยะแรก หนี้สาธารณะเพิ่มขึ้นมาก การส่งออกและการผลิตเติบโตช้า แต่การเปิดประเทศก็ยังคงสูงอยู่ ซึ่งเศรษฐกิจของไทยในช่วงปี พ.ศ. 2545 จนถึงปัจจุบันนั้น เศรษฐกิจเริ่มฟื้นตัวอย่างเห็นได้ชัด มีอัตราการเจริญเติบโตที่สูงขึ้น โดยมีภาคการส่งออกเป็นภาคที่สำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจ ประเทศไทยมีโครงสร้างผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศอยู่ในภาคอุตสาหกรรมเป็นเปอร์เซ็นต์ที่สูงกว่าภาคเกษตรกรรม แต่เมื่อมองในด้านโครงสร้างการจ้างงานของประเทศไทยส่วนใหญ่นั้นอยู่ในภาคเกษตรกรรม ซึ่งประเทศไทยเป็นประเทศเล็ก จึงมีความสำคัญน้อยในตลาดโลก และยังมีมีความสำคัญน้อยมากต่อประเทศพัฒนาแล้วที่เป็นคู่ค้าสำคัญของไทย ในช่วงปี พ.ศ. 2547 เศรษฐกิจของประเทศไทยต้องเผชิญกับปัจจัยเสี่ยงที่เกิดขึ้นทั้งราคาน้ำมันในตลาดโลกที่พุ่งสูงขึ้นเป็นประวัติการณ์ การระบอบ

ของใช้หัตถ์นค การแข็งของค้ำเงินบพ เหตุการณ์ควมไม่สงบใน 3 จังหัดชยแดนภคค้ และปรกฏการณ์คล้ันยัคษ์สีนคมีในช่วงท้ำยปีท้ท้ให้อุตศหกรรมท้งเทียวดกค้ำลงมค ในขณะท้ปี 2548 ประเทศไทยย้งคงต้องเผชิญกับปัจจยเลียงทงเศรษฐกิจ ภวระคณค้ำมน้ในตลคคโลก การปรับขึ้นของรคณค้ำมน้ค้เชลซึ่งเป็นค้ทุนค้ำคัญในภคคการผลิต และการขนส่งของผู้ประกอบการ และค้ำเงินบพท้แข็งค้ำเมือเทียบกับดอลลาร์ศหรัฐ เรื่องใช้หัตถ์นค รวมถึงสถนการณ์ควมไม่สงบในภคคค้ การปรับขึ้นของรคณค้ำมน้ท้ให้ผู้ประกอบการได้ปรับตัวเองในการลดค้ทุน และหันไปใช้พลังงนทคแทนมคขึ้น ส่วนค้ำเงินบพท้แข็งค้ำเมือในค้ณการส่งออกจะส่งผลกระทบต้อจิคคควมสมคณในการแข่งขัน แต่ในแง่การนค้เข้าไทยจะได้รับประโยชน์ในการนค้เข้านค้มน้ ค้ทุน และวัตถุดิบ และอื่น ๆ มคผลิตเพือการส่งออกในรคคค้ถูกลง แต่ก้ต้องควบคุมการนค้เข้าให้ค้เพราะไม่เช่นนั้นแล้วอจส่งผลต้อการขาคคคการค้ำได้ นโยบายทงเศรษฐกิจของร้ฐบคไทยในการสนับสนุนฐรคจขนคคย้อม ขนคคกลางจนถึงฐรคจขนคคใหญ่่นั้นเป็นปัจจยเสริมท้ช้วยให้เศรษฐกิจโต รวมถึงการขยการลงทงของภคคเอกชน การส่งออกและการบริภคคท้เพิ่มขึ้นนอกจกภวระเศรษฐกิจท้โตอย่งต้อเนื่อง อจจะส่งผลให้การแข่งขันของภคคเอกชนมีควมรุนแรงตามเศรษฐกิจท้ค้ำลงโตเช่นกัน ซึ่งอจนค้ไปสู่ภวระเงินเพือเนื่องจกบริษัทเอกชนต้งๆจะมีเงินก้จกธนคการมคคเพือขยการลงทงไว้ร้งรับควมต้อการของผู้บริภคค โดยทงภคคการส่งออกนั้นมีการขยตัว แสดงให้เห็นวเศรษฐกิจภยนอกจะมีค้สนับสนุนเศรษฐกิจภยในประเทศให้ขยตัวเพิ่มข้

สถนการณ์การกระจยรายได้ของไทยในช่วงปี 2539-2547 นั้นเมือว้จคณคนจจะลดลงทุกปีในประเทศไทย แต่ควมเหลื่อมล้้าของรายได้ระหวังภูมิภาคและจคณคนจในประเทศไทยก็ย้งอยู่ในเกณฑ์สูง นอกจกคนจเหล่านี้จะประสบปัญหควมยคจแล้ว ย้งต้องประสบปัญหาไม่สมคณเข้าถึงโอกศต้งๆทงสังคคด้วย เช่น โอกศทงการศ้กษ และโอกศในการท้งนง ในช่วงปี พ.ศ. 2545 ประชากรส่วนใหญ่มคคกว้ร้อยละ 60 อยู่ในภคคเกษตรซึ่งมีรายได้เฉลี่ยต้อคนต้อเดือนค้กว้กว้ประชากรนอกภคคเกษตร โดยมีความเหลื่อมล้้าของรายได้้นอกภคคเกษตรสูงกว้ควมเหลื่อมล้้าในภคคเกษตร ปัจจยบวคท้ค้ำคัญซึ่งส่งผลต้อสถนการณ์การกระจยรายได้ในปี 2545 ค้คือการท้คร้วเรือนภคคเกษตรมีรายได้เพิ่มข้ขึ้น ซึ่งเป็นผลมคคจกการขยตัวของผลผลิตทงการเกษตร เนื่องจกการปรับตัวท้ดีข้ขึ้นในสขภพพืช ได้แก่ ผัก ผลไม้ และยงพธรร เป็นค้ำคัญ การปรับอัตราค้ำจ้งขึ้นค้ในหลยจงหัดท้ว้ประเทศ นโยบายของร้ฐบค เช่น กองทงหม้บ้านโครงการหนึ่งค้บค-หนึ่งผลิตภคคณ์ โครงการพักชำระหนี้เกษตรกร ธนคการประชชน เป็นต้น ซึ่งเป็นโครงการท้มีลักษณะเอือประโยชน์ต้อประชชนระดับรคคหฐฐ อัตราการว้งงนรวมค้ข้ขึ้นในปี 2545 ซึ่งปัจจยลบท้ค้ำคัญซึ่งมีผลต้อสถนการณ์การกระจยรายได้หลังเกิดวิฤตเศรษฐกิจในปี

พ.ศ. 2540 นั้นส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจเมืองมากกว่าชนบท โดยเฉพาะกลุ่มกิจกรรมเศรษฐกิจภาคอุตสาหกรรม การก่อสร้าง อสังหาริมทรัพย์ การเงิน และการค้า โดยทำให้มีอัตราการว่างงานเพิ่มขึ้น

การแก้ไขปัญหาการกระจายรายได้ของประเทศไทยนั้นอาจทำได้โดยการเลือกใช้นโยบายทั้งในระดับมหภาค และจุลภาคที่เหมาะสมโดยคำนึงถึงผลกระทบต่อการกระจายได้ มีการส่งเสริมเศรษฐกิจระดับฐานราก โดยเน้นการบริหารจัดการด้านการผลิต การตลาด และแหล่งเงินทุน เพื่อให้ประชาชนมีงานทำอย่างต่อเนื่อง และเสริมสร้างมูลค่าเพิ่มในผลผลิตท้องถิ่น การเพิ่มผลิตภาพประชาชนในชนบท โดยการส่งเสริมและพัฒนาวิชาชีพต่างๆที่เหมาะสมกับท้องถิ่นให้แก่ประชาชนในชนบท เพื่อนำความรู้มาเป็นเครื่องมือในการสร้างรายได้ของประชาชน และการขยายระบบสวัสดิการสังคมไปสู่ประชาชนอย่างทั่วถึง เป็นต้น การใช้นโยบายรัฐสวัสดิการเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาความยากจน และการกระจายรายได้ที่ไม่เท่าเทียมของคนจนกับคนรวยทางหนึ่ง ซึ่งต้องมีการดำเนินการที่สำคัญคือ สนับสนุนการศึกษา และค่ารักษาพยาบาล แต่การดำเนินนโยบายต้องใช้เงินจำนวนมาก ทำให้รัฐบาลจำเป็นต้องขึ้นภาษี ทั้งนี้ภาษีที่ควรขึ้น เช่น ภาษีทรัพย์สิน ภาษีมรดก ภาษีที่ดิน และสิ่งปลูกสร้าง และภาษีซื้อขายหุ้น ซึ่งเป็นทรัพย์สินที่คนรวยมีจำนวนมาก นอกจากนี้ควรเพิ่มอัตราการเก็บภาษีนิติบุคคล และขยายฐานรายได้การเก็บภาษีนิติบุคคลธรรมดาตามากขึ้น การแก้ไขปัญหาความยากจนในช่วงเวลาที่ผ่านมาของไทย เช่นการใช้กลไกทางเศรษฐกิจเพื่อเพิ่มรายได้ แต่วิธีการนี้มีจุดอ่อนคือ ทำให้คนบางกลุ่มเข้าถึงแต่บางกลุ่มเข้าไม่ถึงรวมถึงโครงการประชานิยม ซึ่งการแก้ไขความไม่เสมอภาคในการกระจายรายได้จะทำได้โดยที่รัฐใช้นโยบายการคลัง เช่น การเก็บภาษีทางอ้อมจากสินค้า โดนกำหนดเก็บจากสินค้าที่จำเป็นในอัตราต่ำ สินค้าฟุ่มเฟือยจัดเก็บภาษีในอัตราสูง การใช้จ่ายของรัฐบาลเพื่อช่วยเหลือผู้มีรายได้น้อย การสาธารณสุขสงเคราะห์ผู้พิการด้อยโอกาส ขยายการศึกษาอบรมให้แก่แรงงานในสาขาวิชาชีพต่างๆ รวมทั้งการช่วยเหลือเกษตรกร โดยการประกันราคาหรือกำหนดราคาขั้นต่ำของสินค้าเกษตร เป็นต้น ซึ่งจะช่วยให้กลุ่มผู้มีรายได้น้อย เพื่อลดช่องว่างของการกระจายรายได้ลง